

20 D. 21.

Twoje słowo je mojim noham swjeza
a swjetko na mojim puczu.

Psalm 119, 105.

Takle spjewa s psalmistu kóžda wjerjaza duscha, kiž je we božim słowe namačata niz jenož mjeť w tysznosći, troscht w srudobe, polóžnosć w tšchižu, ale tež to jene nušne — sbóžnosć, swojeho Jesuša. — Haj, sawjerne, to lube bože słowo neje jenož žórko, wono je tež móz, swjeza a swjetko žiwjenja. A jenož tam, hdež wono swjeczi, je prawe swjetko, hdež je wono wuhafchene, tam je czma, srudna czma hrjecha a neprawosće. Praschej žo wele tych wbohich, nesbožomnych šobubratrow a šotrow, kadha to pschińdže, so šu tak hłubočo padnyli do hrjecha, nepózcžiwosće, neprawosće? cžeho dla šu šo tak daločo šabkudžili wot pucza žiwjenja? cžeho dla šu šhubili mjeť dusche, bože džjecžastwo, šwoju sbóžnosć? — Wonu tebi wotmolwja, dokelž nejšu božemu słowu na šwojim puczu žiwjenja swjeczicž dali, abo šu jo wuhaficž dali wot wichorow šwojich lóšchtow, šwjeta a newjerny.

Teho dla dyrbimy šo temu šnesej džakowacž, so wónu tajke towarštwu šbudžit je, kiž bože słowo rospšchescžeraja, so by wono wschjem bylo swjeza jich nohow a swjetko na jich puczu. A wošebe my, Šerbjo, dyrbimy šdžakomnej wutrobu pošnacž próžowanja hłowneho barlinskeho bibliškeho towarštwu, kotrež dawa naše šerbske biblije cžišchčecž a je pschedawa po tak tunej płacžišne, so jemu pschi tym žadny dobytš newotpadne, haj šamo penežna šchłoda našane, kaž to dale s tuteje rosprawy šhonicž móžesč. Mückenberške pódlaške bibliške towarštwu šo wošebe štara ša to, so bychu w našim Wojerowškim wokrešu a tak